

Podle filmu
Gilles de Maistre

VLK A LEV

C P R E S S

Vlk a lev

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Christelle Chatel
Vlk a lev – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VLK A LEV

 P R E S S

PROLOG

KDESI V JIŽNÍ AFRICE...

Slunce se pomalu sklánělo k obzoru a jeho poslední paprsky hladily rozlehlou pláň savany, kde v nízkém porostu krmila lvice dvě mláďata. Jen co se lvíčata dosyta napila, matka vzala jedno po druhém opatrně do tlamy a odnesla je na bezpečnější místo do hustého houští. V bříše už jí pořádně kručelo a potřebovala se najíst. Schoulená lvíčata zanechala v úkrytu pod větvemi a sama se vydala na lov. Jedno z mláďat, zvědavý sameček, vyběhlo ze skrýše a snažilo se matku dostihnout, ta mu však rychle zmizela z očí. Lvíče se bezstarostně batolilo, když vzduch znenadání prořal ostrý zvuk výstřelu. Polekaná šelmička začala kňučet a vzápětí ji vyděsila blížící se mužská postava. Člověk přicházel mílovými kroky, v ruce držel klec a zanedlouho už jeho zlověstný stín dopadl přímo na lvíčka...

KAPITOLA 1

„**Z**ahraj to ještě jednou od začátku, Almo! A soustřed se, prosím...“

V učebně newyorské hudební konzervatoře si mladá pianistka krátce odkašlala a znovu odhodlaně položila prsty na klávesy. Při hře na klavír ji hudba pokaždé dokázala přenést do jiných světů, ale dnes bylo všechno jinak. Nemohla potlačit rozrušení, rozechvělé ruce ji neposlouchaly, a přestože Mendelssohnovu *Romanci* už znala takřka nazpaměť, nedařilo se jí myslet na nic jiného než na to, co se před několika dny dověděla. Ostatní studenti se zaujetím poslouchali její hru a s očima upřenýma do not trpělivě čekali, až na ně přijde řada.

„Pokračuj,“ řekl potichu učitel sedící za ní.

Alma lehce potřásla hlavou a dlouhé temně rusé vlasy se jí zavlnily na ramenou. Přivřela oči a sálem se rozezněla hudba plná zjitřených emocí. Studenti zvedli hlavy od svých not a ohromeně pohlédli na profesora Mitchela. Ten jenom zářil a na tváři se mu rozhostil široký úsměv.

„Výborně!“ zvolal, „tady můžeš přestat.“

Jenže Alma spokojená nebyla, tváře jí zčervenaly a oči zaničeně plály. Pan Mitchel ji přerušil zrovna v okamžiku, kdy se do kláves pořádně opřela...

„Na tu soutěž se připravuju už deset let, každý týden cvičím dvacet hodin. Moje hra musí být *dokonalá!*“

Profesor ji laskavě ujistil:

„Tohle bylo dokonalé...“

Dveře sálu se nečekaně rozlétly a objevila se hlavní vychovatelka internátu s kufrem v ruce.

„Almo, už je čas jít,“ obrátila se k dívce.

Alma se zvedla, kývla všem na pozdrav a vykročila ke dveřím. Dole už čeká taxi, které ji odveze na letiště. Má před sebou dlouhou cestu až do Kanady. Srdce se jí sevřelo žalem, když si vzpomněla, že letí na dědečkův pohřeb. Bude to poprvé, co ji tam uprostřed divoké přírody děda nepřivítá. Představa návratu na stará známá místa v ní vyvolávala podivnou změť radosti a smutku.

Následujícího dne Almě připadalo, jako by se vrátily šťastné chvíle jejího dětství. Nad hlavou se klenulo jasně modré nebe a před ní se rozprostírala úchvatná krajina v jarním hávu. Nastoupila na palubu motorového člunu, aby ji převezl přes

hladinu nedozírného jezera, obklopeného majestátními horami a vzrostlými jehličnany, a znovu pocítila to známé, téměř dokonalé souznění s přírodou, jako když byla malá. Míjeli velké množství nejrůznějších plavidel, byly mezi nimi velké plachetnice, čluny i malé loďky, a Almu znovu přemohl smutek a její jantarové oči se zalily slzami. Tolik přátel i sousedů se sjíždí na poslední rozloučení s jejím dědečkem! Skoro se ani neodvažovala pohlédnout do jejich zarmoucených tváří, tak alespoň každému mávla na pozdrav.

„Můj kouzelný strom...“ zašeptala, když člun udělal krátkou zastávku u břehu malé zátoky pod mohutným vykotlaným stromem, v jehož dutině se jako dítě tak ráda schovávala. Pokřivené větve plné hrbolů zdobily stužky, amulety a lapače snů. Alma vyskočila z člunu a před sebou spatřila muže stojícího u hromady větví. Díval se přímo na ni a v jeho mírných černých očích se zračila něha i rozhodnost. Alma se k němu rozběhla a po tvářích jí tekly slzy.

„Joe!“

„Princezničko!“ zvolal její kmotr a chytil ji do náruče.

Potom se trochu odtáhl a znovu se na Almu zadíval. Vyrostla z ní okouzlující mladá žena a ani pohnuté okolnosti jejich shledání jí na půvabu neubraly.

„Tvůj děda nikdy nic nedělal jako ostatní,“ mrknul na ni se šibalským úsměvem. „A ve své poslední vůli napsal, že si přeje přírodní pohřeb, a taky chtěl, aby se jeho tělo stalo stromem!“

Alma si utřela slzy a také se pokusila o úsměv.

„A kde jinde by to mělo být než u kouzelného stromu,“ pro-
nesla tiše.

Kmotr se na chvíli odmlčel, aby jí dopřál nějaký čas na tiché
rozjímání. Zakrátko ji na člunu doprovodí až na ostrov, kde
na ni čeká... její dům.

Starý známý dům stál v těsné blízkosti jezera. Alma si
pamatovala, jak jí děda vyprávěl o speciálních sloupech, kte-
rými musel zpevnit podmáčenou půdu, aby ho mohl postavit.
Obydlí splývalo s malebnou okolní přírodou a v nachové záři
večerních červánků odrážejících se na klidné jezerní hladině
vypadalo jako z pohádky. Alma váhavě vešla dovnitř a rázem
ji zaplavila vůně dětství. Dřevěné stěny obývacího pokoje
byly obložené policemi a každá knížka, každá drobnost nebo
fotografie v ní vyvolávala nějakou vzpomínku. Na jedné fotce
byli s dědou spolu. On se svou oblíbenou modrou čepicí
na hlavě, bez které nedal ani ránu, a oba se smáli přímo
do objektivu.

„Měla jsem ho tolik ráda... Nikoho jiného nemám,“ povzdechla
si Alma.

„A co já, tvůj kmotříček, jsem snad vosk?“ durdil se naoko
Joe. Poté jí tajemně sdělil, že pro ni cosi má, a někam odešel.

Alma zamyšleně rozkolébala dědovo houpací křeslo, které už navždy zůstane prázdné, když vtom zaslechla jakési šramocenění. Zesilující *tuk-tuk* upoutalo její pozornost.

„Louskalko!“ vykřikla a sedla si na bobek k malé mechanické veveříčce na klíček, která trhavými pohyby hopkala sem a tam po podlaze.

„Pamatuješ si na ni?“ zeptal se Joe. „A mám pro tebe ještě něco, tvůj děda ti nahrál vzkaz,“ dodal a podával jí kameru. Alma ji dojatě a trochu rozpačitě obracela v rukou.

„Zdržíš se tu?“ zeptal se kmotr.

„Ne, musím se připravovat na soutěž,“ odpověděla Alma a bylo znát, že ji otázka nepříjemně zaskočila.

„Dobrá, řekneš mi tedy, kdy pro tebe mám přijet, abych tě odvezl na letiště?“

Alma přikývla a očima nepřestávala bloudit po lesklé hladině obrovského jezera, které se při pohledu z druhé strany prosklené verandy táhlo až za obzor. Potom její pohled spočinul na nedaleko stojícím klavíru. Byl vesele pomalovaný nej-různějšími barvami. S jeho výzdobou jí kdysi pomáhal děda. Připadalo jí, že ji klavír k sobě volá. Ale ne, ona se přece musí vrátit do New Yorku.

„Nechceš, abych tady s tebou zůstal přes noc?“ zeptal se Joe.

Alma zavrtěla hlavou.

„Na ‚mém‘ ostrově se mi přece nemůže vůbec nic stát!“ usmála se.

